

10 sönd. efter Trefaldighet, 16.8.2009

Besökelsestider

Hebr 3:12–19

12 Bröder, se till att ingen av er har ett ont och trolöst hjärta, så att han avfaller från levande Gud. 13 Uppmuntra varandra i stället varje dag, så länge det heter i dag, så att ingen av er förhärdas genom syndens makt att bedra. 14 Ty vi är Kristi vänner, om vi ända till slutet stadigt håller fast vid vår första tillförsikt. 15 Det heter: I dag, om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan som när era fäder väckte min förbittring. 16 Vilka var det då som väckte förbittring, fastän de hade hört hans röst? Var det inte alla de som Mose hade fört ut ur Egypten? 17 Vilka var han vred på under fyrtio år? Var det inte de som syndade och blev liggande döda i öknen? 18 Och vilka gällde eden han svor, att de aldrig skulle komma in i hans vila, om inte dem som var olydiga? 19 Vi ser alltså att det var för sin otros skull som de inte kunde komma in.

Bön: Gud, låt ditt ord oss lysa så, att vi i mörker ej må gå, men genom denna jämmerdal får vandra till din himmels sal. Amen.

Temat i dag är *Besökelsestider*. Det är ett oerhört allvarligt tema. I texten får vi en hänvisning till ökenvandringen via Ps 95:8ff, där det talas om Meriba och Massas dag i öknen. Vi ska därför först gå till historien om ökenvandringen och därefter se på de lärdomar vi får i Ps 95, för att slutligen sammanfatta vad varningarna för avfall kan betyda för oss idag.

Lärdomar från Israels folks ökenvandring

Ortsnamnen Meriba och Massa för oss till 2 Mos 17, under den första delen av ökenvandringen innan Israels barn hade kommit till Sinai. Massa betyder ”prov”, ”prövning” och Meriba betyder ”tvist” eller ”klagomål”. Folket klagade över att inte ha något vatten att dricka. Man brukar räkna till tio gånger när Gud vredgades över att folket klagade, knorrade eller gjorde uppror. Det här var redan den sjätte gången.

Guds ed att inte låta folket komma in i sin vila anknyter till 4 Mos 14 (parallellt med 5 Mos 1), där det berättas om hur folket gjorde uppror efter att spejarna hade berättat hur starkt folket i Kana-

an var. Det är den tionde och sista gången, och det är en fruktansvärd berättelse. Folket hade letts av Gud på det mest underbara sätt: med en underbar räddning från Farao genom Röda havet, med mat som kom i form av manna och vaktlar. Han hade svarat på deras knotande med under. Och så hade Gud själv talat till sitt folk vid Sinai.

Nu stod folket inför erövringen av landet. Frågan är nu om de litar på sin Gud. De ville för säkerhets skull kolla hur bra chanser de hade att erövra landet. Och då visade sig otron: av de 12 spejarna var det bara Josua och Kaleb som trodde att Gud skulle förmå ge dem landet. De andras tvivel uppviglade folket till uppror. Gud var på väg att utrota dem, men Mose bad för folket så att Gud förlät dem. Samtidigt straffade han dem så att alla som var 20 år eller äldre måste dö under den 40-åriga ökenvandring som han förelade dem.

Gud hade tänkt att erövringen skulle vara en trossak. Han gjorde det mänskligt sett omöjligt för dem. Han ville ta ifrån dem uppfattningen att det var deras kraft som förde dem till Kanaan. Gud skulle strida, folket skulle tro på honom. Men otron tog överhanden. Och därför kom alla vuxna att dö i öknen – de kom aldrig in i vilan.

Psaltaren tar ofta händelser från ökenvandringen som exempel och undervisning. Israels historia är alltigenom förebildande också för oss kristna. I NT anses det självklart att läsarna känner dessa berättelser. 1 Kor 10:11:

Det som hände dem tjänar som exempel och skrevs ner för att varna oss som har världens slut inpå oss.

Därför ska vi inte förakta berättelserna i GT utan gärna och flitigt studera dem. Israel hade fått en stor och underbar förmån: de var utvalda av Gud till hans eget folk. De måste genom många prövningar lära sig att lita helt på Guds godhet, inte på sin egen kraft och styrka.

Det sorgliga i Israels folks historia uppstod när de ville klara allt själva, när de blev högmåda och litade till sin egen styrka. Det var ett ständigt knotande och knorrande, tvivel, otacksamhet och avguderi. De litade inte på Guds omsorg, som han ändå visade dem på underbara sätt, utan de längtade tillbaka till Egyptens köttgrytor. De lyssnade inte till Guds varningar att beblanda sig med hednafolken, utan upptändes av begär till deras kvinnor och så förleddes de till avguderi.

Lärdomar från Psalm 95

Eftersom Psalm 95 är så central i vår text ska vi en stund låta den tala till oss. Psaltaren var Israels bönbok. Den kunde alla fromma judar utantill, också Jesus. När vi ber med Psaltarens ord, ber vi med Jesus. Därför borde vi särskilt läsa och lära oss Psaltaren för att bli förtrogna med vår Frälsares och apostlarnas böneliv.

Ps 95 börjar med inbjudan att höja glädjerop till Herren och komma inför hans ansikte med tack-sägelse. Vi har också stor orsak till tacksamhet och borde alltid minnas det när vi kommer inför Gud i bön, så att vi inte bara klagar och begär.

Så som psalmisten (som inte är namngiven) tackar Gud för att han får höra till Guds folk, så får också vi göra det, eftersom han har sänt Jesus till vår värld för att frälsa hela världen från synd och syndens straff, och för att han har kallat och döpt oss till att vara hans egna.

Mitt i psalmen kommer en tvärt vändning: *"I dag, om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan."* Och så avslutas psalmen med Guds ed, att detta otacksamma och ohörsamma folk inte ska komma in i vilan, dvs. det utlovade landet Kanaan.

Det var för otrons skull som de inte kom in. Det var inte för deras många och svåra synder, avgudadyrkan eller otukt. Så är det också genom tron som de kom in. Det var Josua och Kaleb som trodde Gud, och de fick komma in. Inte ens Mose fick komma in, för han hade en gång förnedrat Gud inför folket. Det är också viktigt som förebild: Mose representerade lagen. Lagen kan aldrig föra oss in i himlen. Inte ens Mose var fullkomlig. Josua är förebilden för Jesus. Det är han som leder oss in i vilan.

För oss är det utlovade landet himlen. Samma Gud som lovade Kanaans land åt Israels folk och som genom många underbara gärningar visade att han har makt att föra in dem dit, tvärtemot mänskliga förutsättningar, samme Gud har också lovat föra oss till himlen, precis tvärtemot alla mänskliga förutsättningar. För vi får ju inte komma inför Gud som syndare. Men det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud.

Bibeln är mycket klar över förutsättningarna för att få komma in i himlen. Ingen oren ska komma

in dit, ingen som har besmittats av synd. Och då är det uteslutet för varenda en, eftersom vi alla är syndare. Och så säger oss också Romarbrevet 3:23:

Alla har syndat och saknar härligheten från Gud.

Men vi får, med uppmaningen från Ps 95, träda fram inför Guds ansikte. Det har vi rätt till i Jesu namn, för *"alla ni som har blivit döpta till Kristus, har blivit iklädda Kristus"* (Gal 3:27). I Kristi kläder har vi full rätt att komma inför Gud, för hans kläder heter *Rättfärdighet*. Jesus tog ju vår synd på sig när han hängde på korset i vårt ställe, och så gav han oss sin rättfärdighet.

Varningar för avfall

Vi hör hans röst i Ordet, just i dag. Och nu befäller han oss att tro på honom. Så förhärda inte ditt hjärta! Ta vara på Ordet! Detta som han har gett oss, kan vi mista. Ta lärdom av Israels barn, som blev straffade med 40 års ökenvandring för sin otros skull. För den som förtrampar Guds Sons blod och syndar med vett och vilja har ett mycket strängare straff att vänta än en timlig ökenvandring på 40 år. Hebr 10:26f:

Men om vi syndar med vett och vilja sedan vi har fått kunskap om sanningen, finns det inte längre något offer för synder, utan en fruktansvärd väntan på domen och en förtärande eld, som skall uppsluka motståndarna.

Att göra så är det samma som att klä av sig den rättfärdighets dräkt som Jesus har klätt oss i. Då står vi där i våra egna fläckade kläder, som vittnar om vår synd. Och då gäller eden: *"De ska inte komma in i min vila."*

Och det är genom tron vi kommer in, och på samma sätt genom tron som man blir utanför. Därför ska du inte tänka, att du är en så stor syndare att du inte har någon chans. Din chans finns hos Jesus, det är för hans skull du får komma in.

Vår text i Hebr 3 börjar med starka varningar för avfall:

Bröder, se till att ingen av er har ett ont och trolöst hjärta, så att han avfaller från levande Gud.

Det är skäl att inskräpa att risken för avfall finns. Det är inte så, att någon av oss skulle vara immun

mot frestarens angrepp, så att han kan vara säker att inte falla. Det heter ju också i 1 Kor 10:12:

Därför skall den som menar sig stå, se till att han inte faller.

Vi måste ha de här varningarna för att vårt kött inte ska söva oss i den falska tron att vår yttre gudfruktighet, eller vår tradition, eller vår allmänna hederlighet räcker till för att garantera oss himlens salighet.

För att det inte ska bli för tungt behöver vi också uppmuntran av varandra.

Uppmuntra varandra i stället varje dag, så länge det heter i dag, så att ingen av er förhärdas genom syndens makt att bedra.

När lagen slår oss med risk för förtvivlan behöver vi Guds ord, och vi behöver en gemenskap i en vänkrets där vi tar hand om varandra och ger varandra stöd och tröst. Det är livsviktigt att ingen lämnas ensam, för då kan djävulen lätt snärja oss.

Det är också därför vi behöver en församlingsgemenskap, där vi som är svaga kan stärka varandra genom lovsång, bön och tillbedjan, där vi får undervisning och förmaning av Guds ord, och där vi får ta del av Herrens kropp och blod till liv och hälsa för våra själar.

Tänk igenom det här: har du någon vän, familjemedlem eller släkting som behöver din förmaning och ditt stöd, för att han inte ska avfalla i otro och så riskera att komma bort från Herren? Be Gud om kraft och vishet att tala med honom eller henne och visa vägen till gemenskapen med Herren. Och se till så att du inte själv kommer bort från Ordet, utan låt hans ord vara din kraft och en lovsång på dina läppar, varje dag tills han kommer för att hämta dig hem.

Lovad vare du Gud och välsignad i evighet, som genom ditt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Låt din helige Ande stadfästa Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålmod intill änden, och blir saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.